اقامت پنج ستاره به سبک دولتی‌ها

با وجود غیرقانونی بودن فعالیت واحدهای اقامتی دولتی، برخورد چشمگیری با آن‌ها صورت نمی‌گیرد

محبوبه عظیم‌زاده| وجود مکان‌های اقامتی غیررسمی، غیرمجاز و وابسته به دولت و دخالتی که در روند کار واحدهای رسمی می‌کنند، پدیده جدیدی نیست. از ۱۰ سال پیش می‌گفتند ورود دولتی‌ها به عرصه هتلداری غیر مجاز است، الآن هم همین را می‌گویند و احتمالا ۱۰ سال آینده هم همین‌طور! اما در طول این سال‌ها نه تنها از تعداد واحدهای اقامتی دولتی کاسته نشده که حالا دیگر هر نهاد دولتی برای خود یک واحد اقامتی دست و پا کرده است تا به کارمندان و کارکنانش خدمات اقامتی ارائه کند. بنابراین اگر اوضاع به همین منوال پیش برود، تا چند سال آینده ریشه هتل‌ها و سایر واحدهای مجاز بخش خصوصی از بیخ و بن زده می‌شود. گرچه همین الآن هم شرایط مطلوبی ندارند.

قانون چه می‌گوید؟

بگذارید همین ابتدا گریزی بزنیم به قانون. طبق ماده ۲۳ قانون مدیریت خدمات کشوری که مصوب سال ۱۳۸۶ است، ایجاد و اداره هر گونه مهمان‌سرا، زائرسرا، مجتمع مسکونی، رفاهی، واحدهای درمانی و آموزشی، فضاهای ورزشی، تفریحی و نظایر آن از سوی دستگاه‌های اجرائی ممنوع است. طبق تبصره‌های این ماده قانونی، دستگاه‌هایی که بر اساس وظایف قانون، خود برای ارائه خدمات به مردم عهده‌دار انجام برخی از امور فوق می‌باشند با رعایت احکام این فصل از حکم این ماده مستثنی می‌باشند. همچنین مناطق محروم کشور تا زمانی که از نظر نیروی انسانی کارشناس و متخصص توسعه نیافته‌اند، با تصویب هیئت وزیران از حکم این ماده مستثنی می‌باشند. منظور از دستگاه‌های اجرائی نیز کلیه وزارتخانه‌ها، مؤسسات دولتی، مؤسسات یا نهادهای عمومی غیردولتی، شرکت‌های دولتی از قبیل شرکت ملی نفت ایران، سازمان گسترش و نوسازی صنایع ایران، بانک مرکزی، بانک‌ها و بیمه‌های دولتی، دستگاه‌های اجرائی و... است.

فعالیت بیش از ۲۰۰ واحد اقامتی دولتی در مشهد

با احتساب این ماده قانونی، مشخص است که وارد شدن هر کدام از دستگاه‌های اجرائی و دولتی برای دارابودن یک واحد اقامتی انحصاری غیرقانونی است. چه آن دسته از واحدهای اقامتی که فقط به کارکنان و افراد تحت پوشش خود سرویس می‌دهند و چه دسته دیگری که پا را از این هم فراتر می‌گذارند و سعی در جذب عموم زائران و گردشگران دارند. نکته جالب اینجاست که با وجود محرز بودن این بی‌قانونی، بیشتر از ۲۰۰ زائرسرا یا اقامتگاه وابسته به دستگاه‌های دولتی در مشهد فعالیت می‌کنند. یعنی اگر مجموع فعل و انفعالات طی شده برای شکل‌گیری بیشتر از ۲۰۰ واحد اقامتی را ندیده بگیریم، چگونه باید فعالیت طولانی مدت این واحدها و اینکه اقدام مهمی برای جمع‌آوری و جلوگیری از فعالیت آن‌ها نشده است را، توجیه کنیم؟ مجید فرقانی، دبیر انجمن صنفی دفاتر خدمات مسافرتی خراسان رضوی می‌گوید: «میراث فرهنگی زمانی می‌تواند بر این مکان‌ها نظارت داشته باشد که خودش استانداردسازی‌های لازم را برای واحدها انجام بدهد. در حالی که اکنون تنها هتل‌ها، هتل آپارتمان‌ها، اقامتگاه‌های بوم‌گردی، متل‌ها، خانه مسافرها و سایر واحدهای اقامتی رسمی تحت نظارت میراث فرهنگی هستند. به عبارت دیگر آن دسته از نهادهای دولتی که اقدام به راه‌اندازی و بهره‌برداری از یک واحد اقامتی می‌کنند، کنترل فعالیت‌هایشان دیگر تحت نظارت میراث فرهنگی نیست و بر عهده همان واحد دولتی است.»

زائرسراهای دولتی باید از سطح شهر جمع شوند

فعالیت غیرمجاز واحدهای دولتی همانا و مشکلاتی که در ادامه برای سایر واحدهای اقامتی رسمی ایجاد می‌شود همان. بیدخوری با بیان اینکه در چنین وضعیتی باید جهت‌گیری‌ها را به سمت و سویی ببریم که توان رقابت آزادانه برای بازار اصلی و تمام واحدهای اقامتی رسمی فراهم شود، بیان می‌کند: «این گروه از واحدهای اقامتی جدای از اینکه بخشی از اعتبارات و هزینه دولت را به خودشان اختصاص می‌دهند، قدرت رقابت آزاد را از واحدهای اقامتی رسمی دیگر سلب می‌کنند.» مجید فرقانی نیز درباره مشکلاتی که فعالیت این واحدهای غیرمجاز در حوزه گردشگری ایجاد می‌کنند، می‌گوید: «زائرسراهای دولتی دارند با مکان‌های اقامتی رسمی موازی‌کاری می‌کنند. این به هیچ عنوان توجیه‌پذیر نیست. چون بخش خصوصی در این زمینه سرمایه‌گذاری‌های زیادی را انجام داده است. تعداد زیادی هتل داریم که در حال بهره‌برداری است، تعداد زیادی هتل آپارتمان وجود دارد و به همان میزان هتل‌های در دست ساخت هم داریم که دارند به تدریج آماده می‌شوند. زائرسراهای دولتی درواقع دارند در کار بخش خصوصی در زمینه ارائه خدمات اقامتی دخالت می‌کنند و این کار به جز اینکه بازار رقابتی را خراب کند و سرمایه‌گذاری‌های در این باره را راکد کند و حتی به ورشکستگی بکشاند نتیجه دیگری ندارد.» او ادامه می‌دهد: «امیدواریم با توجه به اینکه هم در دولت و هم در شورای گفت‌وگوی اتاق بازرگانی بخش خصوصی، صحبت‌های زیادی در این زمینه شده است، این مشکل به نتیجه‌ای برسد و به تدریج شاهد جمع‌آوری این زائرسراها باشیم.» فرقانی همچنان ادامه می‌دهد: «وضعیت به گونه‌ای شده است که هر نهادی برای پرسنل خود در شهر و استان یک واحد اقامتی ایجاد کرده است. نیمی از افرادی که به سفر می‌روند کارمندان دولت هستند. اگر قرار باشد همین تعداد در مکان‌هایی که خودشان مشخص کرده‌اند اقامت کنند و خدمات اقامتی دریافت کنند، پس چه توجیهی برای فعالیت هتل‌ها و مکان‌های اقامتی رسمی ما وجود دارد؟» او نیز تأکید می‌کند: «زائرسراهای دولتی هم بازار رقابتی را خراب می‌کنند و هم سرمایه‌ها را نابود می‌کنند. اولین مشکلی که از این شرایط عاید می‌شود ایجاد یک بازار رقابتی ناسالم است. این مکان‌ها نرخ‌هایی غیرمنطقی برای اسکان در نظر می‌گیرند و قاعدتا وقتی جایی با این نرخ پایین اقدام به ارائه خدمت کند، سطح ارائه خدمات هم پایین می‌آید. در این میان به مباحثی مثل بهداشت محل اقامت نیز اصلا توجهی نمی‌شود.»

ورود بخش دولتی به بخش خصوصی توجیهی ندارد

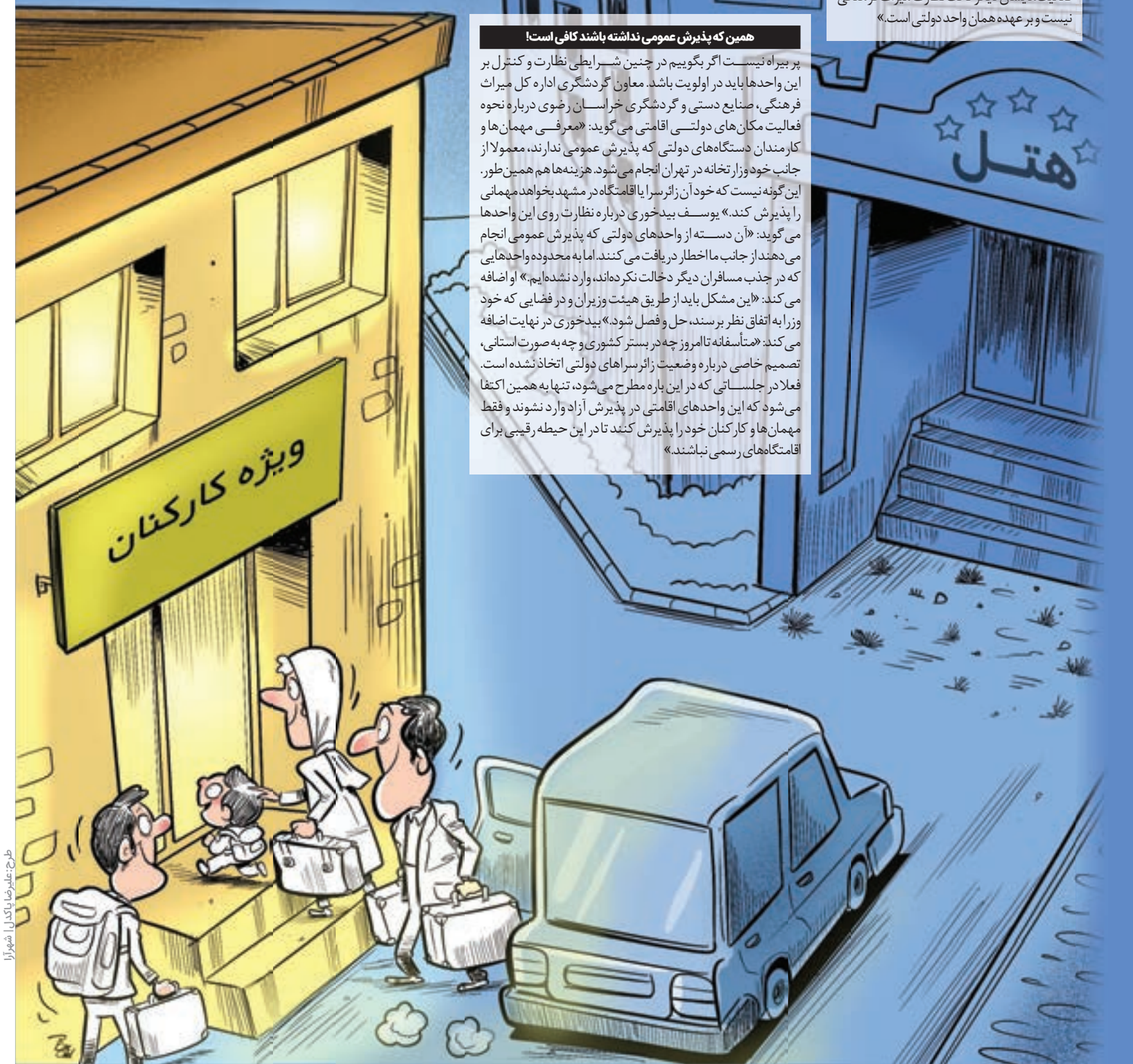
در چنین شرایطی، چندی پیش به نقل از مدیرکل تعاون و پشتیبانی وزارت آموزش و پروش، خبری منتشر شد مبنی بر اینکه در نوروز گذشته در کشور ۱۱ میلیون نفر روز در مراکز اسکان فرهنگیان پذیرش شدند. همچنین اعلام شد که آمادگی لازم برای اسکان ۱۳ میلیون نفر قشر فرهنگی در نوروز ۹۹ وجود دارد. گودرز کریمی‌فر در ادامه از اسکان با تعرفه‌های پایین که تقریبا رایگان محسوب می‌شود سخن گفت و اینکه به عنوان نمونه اگر اقامت در یک هتل ۵ ستاره شبی ۸۰۰ هزار تومان آب بخورد، این امکان را برای اسکان فرهنگیان فراهم می‌کنند تا فقط با پرداخت ۲۰ تا ۲۵ هزار تومان، بتوانند در یک مرکز اقامتی که در حد یک هتل ۵ ستاره است، اقامت کنند. او همچنین در ادامه بیان کرد که سیاست اصلی مبتنی بر اسکان فرهنگیان است اما در مراکزی که متقاضی نباشد یا کم باشد، با توجه به اعلام استانداران که رئیس شورای اسکان در استان‌ها هستند، به سایر فرهنگیان، کارمندان آموزش و پرورش و مردم دیگر هم خدمات ارائه می‌شود. عضو هیئت علمی پژوهشکده گردشگری و نایب رئیس کمیسیون گردشگری اتاق بازرگانی خراسان رضوی در واکنش به این خبر گفت: «این کار یعنی جذب مشتری برای اقامتگاه‌های این دستگاه اجرایی. نباید فراموش کرد که ارائه خدمات اقامتی تنها محدود به ارائه تخت و جای خواب نمی‌شود.» مژگان تیموری تأکید کرد: «این به معنای مداخله در بازار بخش خصوصی است که با بودجه خود به احیای این خدمت پرهزینه اقدام نموده‌اند. درحالی که بسیاری از اقامتگاه‌های بخش خصوصی به همین دلیل ورشکست شده یا با مشکلات جدی در کاهش نیرو رو به‌رو شده‌اند که خود این شرایط به از بین رفتن موقعیت‌های شغلی برای خانواده‌های کارکنان بخش خدمات منجر شده است. در نتیجه ورود بخش دولتی به این بخش توجیه‌ناپذیر است.»

آموزش و پرورش در حیطه کاری خود فعالیت کند

«گاهی اوقات سطح مداخله به اندازه‌ای است که گویی ساختارهای متولی وجود ندارد و همه خود را موظف به ارائه خدمات غیر مرتبط با شرح وظایف محوله می‌دانند.» این را تیموری می‌گوید و درباره اقدام آموزش و پرورش در این باره ادامه می‌دهد: «آیا آموزش و پرورش وظایف محوله خود را به طور کامل و صحیح انجام می‌دهد یا با دریافت بودجه دولت به جای توسعه نرم‌افزار و سخت‌افزار آموزش و پرورش که در پایین‌ترین سطح ارائه خدمت قرار دارد و با مشکلاتی مثل کمبود نیروی انسانی، مشکلات بازآموزی مدرسان و خدمات بازنشستگی دست و پنجه نرم می‌کند، اقدام به ارائه خدمات غیرمرتبط به منظور کسب درآمد برای حقوق بگیران دولت می‌کند؟» او همچنین معتقد است که هزینه نگهداری و پاک‌سازی و خدمات مرتبط با این سرویس‌دهی به گردشگران بسیار بیشتر از مبالغ دریافتی از مسافران است که خود این امر باری بر دوش خزانه آموزش و پرورش است.
تیموری که ظاهرا دل پری از این قبیل اتفاقات دارد خطاب به آموزش و پرورش و ورود این نهاد به بخش خصوصی می‌گوید: «این همه کوتاه‌اندیشی از یک مرجع آموزشی و تربیتی بعید است. اگر آموزش و پرورش با گارانتی کردن اقامتگاه‌های هتلی و هتل آپارتمانی به خدمت‌رسانی و تأمین رفاه کارکنان خود اقدام کند، آیا قبوض آب و برق و گاز و تخلیه فاضلاب ناشی از اسکان مسافران در مدارس از دوش والدین دانش‌آموزان برداشته نخواهد شد؟ که به دلیل کمبود بودجه دست در جیب ایشان می‌کنید. در حالی که آموزش و پرورش براساس قانون اساسی کشور رایگان است و بودجه‌اش از دولت تأمین می‌شود. بهتر نیست که شما کار خود را به‌درستی و براساس شرح وظایف مصوب انجام دهید و وظیفه ارائه خدمت را به وزارت مربوط واگذارید؟ در این صورت آیا ذهن شما از رفع دغدغه‌های سایر بخش‌های کشور فراغت حاصل نمی‌کند و معطوف به برتر شدن در حوزه کاری خود نمی‌شوید؟ شمایی که با بودجه دولتی و امکانات و تسهیلات بسیار ارزان، به جای مدرسه‌سازی اقدام به ساختن مرکز خدماتی رفاهی می‌کنید، بهتر نیست همان بودجه را با یک اقامتگاه لوکس وارد قرارداد شوید و به همکاران خود، با مبلغی پایین‌تر خدمات شرافتمندانه و در شأن والای یک معلم ارائه دهید؟ وزارت علوم و آموزش و پرورش به جای ساختن هتل، آیا بهتر نیست خوابگاه‌ها و مدارس شبانه‌روزی خود را احیا کند و اجازه بدهد مدرسان دانشگاه‌ها و مدارس برای دریافت خدمات از محل حقوق در شأن خود، برای سفر و اقامت خود و خانواده خود حق انتخاب داشته باشند؟ کاش به جای اینکه در ارائه خدمتی که به دستگاه دیگری مربوط است مسابقه دهید و گوی سبقت را بربایید، در انجام بهینه وظایف خود تلاش کنید.»

همین که پذیرش عمومی نداشته باشند کافی است!

پر بیراه نیست اگر بگوییم در چنین شرایطی نظارت و کنترل بر این واحدها باید در اولویت باشد. معاون گردشگری اداره کل میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری خراسان رضوی درباره نحوه فعالیت مکان‌های دولتی اقامتی می‌گوید: «معرفی مهمان‌ها و کارمندان دستگاه‌های دولتی که پذیرش عمومی ندارند، معمولا از جانب خود وزارتخانه در تهران انجام می‌شود. هزینه‌ها هم همین‌طور. این گونه نیست که خود آن زائرسرا یا اقامتگاه در مشهد بخواهد مهمانی را پذیرش کند.» یوسف بیدخوری درباره نظارت روی این واحدها می‌گوید: «آن دسته از واحدهای دولتی که پذیرش عمومی انجام می‌دهند از جانب ما اخطار دریافت می‌کنند. اما به محدوده واحدهایی که در جذب مسافران دیگر دخالت نکرده‌اند، وارد نشده‌ایم.» او اضافه می‌کند: «این مشکل باید از طریق هیئت وزیران و در فضایی که خود وزرا به اتفاق نظر برسند، حل و فصل شود.» بیدخوری در نهایت اضافه می‌کند: «متأسفانه تا امروز چه در بستر کشوری و چه به صورت استانی، تصمیم خاصی درباره وضعیت زائرسراهای دولتی اتخاذ نشده است. فعلا در جلساتی که در این باره مطرح می‌شود، تنها به همین اکتفا می‌شود که این واحدهای اقامتی در پذیرش آزاد وارد نشوند و فقط مهمان‌ها و کارکنان خود را پذیرش کنند تا در این حیطه رقیبی برای اقامتگاه‌های رسمی نباشند.»

طرح: علیرضا یاکدل | شهرآرا

خبر کوتاه

اعتراض آژانس‌ها به بخشنامه «لغو سفر»

انجمن صنفی دفاتر خدمات مسافرتی و جهانگردی ایران در نامه‌ای به وزیر میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی اعلام کرد: بخشنامه وزارت گردشگری بیشتر جنبه داخلی دارد و لغو سفرهای خارجی بدون کسر جریمه ممکن نیست. آژانس‌داران می‌گویند: وزارت میراث فرهنگی، گردشگری و صنایع دستی با صدور بخشنامه‌ای کلی درباره سازوکار لغو سفر، بدون اینکه تأسیسات گردشگری را مورد حمایت قرار دهد، صرفا با اعلام وضعیت فوق‌العاده از مسئولیت شانه خالی کرده است. اعتراض دفاتر خدمات مسافرتی به بخشنامه روز سه‌شنبه وزارت گردشگری مبنی بر لغو تورها بدون جریمه است. به گفته آژانس‌داران عمل به بخشنامه معاونت محترم گردشگری مبنی بر عودت همه مبالغ پرداختی تورهای خروجی بدون کسر جریمه کنسلی، برای دفاتر خدمات مسافرتی به سبب وسعت ضرر و زیان وارده امکان‌پذیر نیست. هزینه پرداخت‌شده به کارگزاران خارجی، لغو پروازهای نوروزی از هم اکنون به دلیل مشخص نبودن وضعیت پروازها در نوروز، هزینه ویزا پس از ورود مدارک مسافر به سفارتخانه، از جمله هزینه‌های برگشت‌ناپذیر در تورهای خروجی است. انجمن دفاتر خدمات مسافرتی در نامه خود پیشنهاد کرده است که به آن‌ها اجازه داده شود با کارگزاران مقاصد مذاکره کرده تا بتوانند جریمه‌های کنسلی را به حداقل برسانند و همچنین همانند تجربه اخیر تورگردانان چینی، زمان تورهای خود را با هماهنگی با مسافران به تاریخی در آینده موکول کنند.

کرونا ۶۰ درصد تورهای مسافرتی را لغو کرد

حرمتا... رفیعی، رئیس هیئت مدیره انجمن صنفی دفاتر خدمات هوایی و مسافرتی ایران از لغو شصت درصدی تورهای مسافرتی خبر داد و گفت: در این مقطع زمانی سیستم گردشگری ما مختل شده است و نمی‌توان آمار و ارقامی درباره گردشگران ارائه داد، اما پیش‌بینی ما حاکی از لغو شصت درصدی تورهای مسافرتی است.

پذیرش مسافر در اقامتگاه‌های مازندران ممنوع شد

افزایش بیست درصدی سفر به شمال کشور که در پی تعطیلی مدارس با انگیزه قرنطینه در خانه صورت گرفته بود، منجر به وضع قوانینی برای جلوگیری از شیوع ویروس کرونا در استان مازندران شد. استاندار مازندران در عین حال که از مردم خواست تا اطلاع ثانوی به این استان سفر نکنند، برای مقابله با این وضعیت از استقرار پایگاه تست کرونا به منظور پایش سلامت مسافران در مبادی ورودی این استان خبر داد. جامعه هتل‌داران استان مازندران نیز با صدور بخشنامه‌ای از هتل‌ها خواست از پذیرش مسافران شهرهایی که ویروس کرونا در آن‌ها شیوع پیدا کرده مانند قم، مشهد و یا تهران خودداری کنند. مدیرکل اوقاف و امور خیریه استان مازندران هم اسکان مسافران و زائران در زائرسراهای این استان را تا اطلاع ثانوی ممنوع کرد. از طرفی بهره‌برداران خانه‌مسافرها در نوشهر، چالوس، نور، محمودآباد و آمل نیز پذیرش مسافر را ممنوع کرده‌اند.

اجرای شرایط «فورس ماژور» در کیش

معاون گردشگری کیش با اعلام شرایط فورس‌ماژور در این جزیره، از هتل‌ها و مراکز اقامتی خواست تمامی مبالغ تورهایی که از تاریخ اول تا چهارم اسفندماه، لغو شده‌اند، عینا مسترد شود. البته در این اطلاعیه قید شده رزروهایی که از تاریخ ۵ اسفندماه به بعد صورت پذیرد و سپس به تقاضای مهمان لغو شود شامل مقررات فورس‌ماژور نخواهد بود.

سفرنامه

قسمت اول

در کرانه‌های ایران فرهنگی - تمدنی

یادداشت‌های سفر به ازبکستان

جواد عباسی
دانشیار بازنشسته گروه تاریخ دانشگاه فردوسی مشهد

در خرداد ماه سال ۱۳۹۸ رایانامه‌ای از آقای فردوس عبدوخالیکف رئیس «انجمن جهانی مطالعه، نگه‌داری و عمومی‌سازی میراث فرهنگی ازبکستان» و هماهنگ کننده برنامه «هفته میراث فرهنگی ازبکستان» دریافت کردم که دربردارنده دعوت‌نامه‌ای برای شرکت در کنفرانس بین‌المللی «نگه‌داری میراث فرهنگی محسوس و نامحسوس، مشکلات عملی و تدابیری برای حل آن‌ها» بود. با این حال از متن دعوت‌نامه و برنامه‌هایی که به تدریج اعلام شد روشن گردید که این کنفرانس تنها بخشی از یک برنامه مفصّل یک هفته‌ای و بین‌المللی است که دولت ازبکستان برنامه‌ریزی کرده است. برخلاف برنامه سفر کانادا که از پیش در نظر داشتم دریغ دانستم که از آرزوی دیرینه خود برای دیدن یکی از کانون‌های فرهنگ و تمدن ایرانی بگذرم و همچون حافظ گشاده‌دستانه دیدار سمرقند و بخارا را به چیز دیگری ببخشایم. بنابراین برای سفر با مبدأ کانادا اعلام آمادگی کردم و متولّیان امر با جدّیت و مهربانی تدارک لازم را مرحله به مرحله فراهم و آگاهی‌رسانی کردند. برنامه برای ۳۱ مرداد تا ۵ شهریور ۱۳۹۸ / ۲۲ تا ۲۷ اگوست سال ۲۰۱۹ تنظیم شده بود و دربردارنده چندین نشست علمی–فرهنگی و بازدید از شهرهای بخارا، سمرقند و ترمذ بود. علاوه بر نشست یادشده در بالا که در سمرقند برگزار شد.
مسیر سفر از تورنتو به رم و از آنجا به تاشکنت بود. سفری نسبتاً طولانی (مسیر رفت با توقف فرودگاهی حدود ۲۲ ساعت و مسیر برگشت با توقف طولانی‌تر حدود ۳۴ ساعت)، اما برای من که دیدن سمرقند و بخارا در حکم رفتن به دنبال «طاووس در هندوستان» بود، این «جور» آسان می‌نمود. به همین دلیل هنگامی که در فرودگاه تورنتو مسئول صدور کارت پرواز با توجه به پاسپورت ایرانی من و ارائه دو بلیت جداگانه یکی به مقصد رم و دیگری از رم به تاشکنت، نیاز به داشتن ویزای شینگن برای توقف چند ساعتی در رم (ایتالیا) را پیش کشید (که نداشتم) احساس خُسران سختی وجودم را فراگرفت. خوشبختانه پس از یکی دو ساعت انتظار و با ارائه برخی مدارک که نشان از عزم قطعی من برای رفتن به ازبکستان بود، گشایش حاصل و کارت پرواز داده شد. پس از حدود ۹ ساعت پرواز با هواپیمایی کانادا برفراز اقیانوس آرام و غرب اروپا و ۸ ساعت توقف در فرودگاه رم نوبت به سوار شدن به هواپیمای خطوط هوایی ازبکستان رسید. وجود برخی امکانات مانند اینترنت رایگان و نسبتا پرسرعت و گوشه‌هایی برای نیم‌دراز شدن و آسودن در بسیاری از فرودگاه‌های بین‌المللی تا اندازه زیادی از دشواری توقف‌های طولانی در فرودگاه‌ها می‌کاهد. برای تنوع دادن به گذران وقت در سفر طولانی مطالعه هم گزینه مناسبی است. این بار کتابی در مورد راهنمای شجره‌شناسی یا نوشتن تاریخ خانوادگی همراه داشتم که چون به نوعی با موضوع هویت و فرهنگ یعنی برنامه و محتوای این سفر پیوند دارد، اندکی حاشیه‌روی در مورد آن خالی از فایده نیست. نوشته پشت جلد کتاب حکایت از کاربرد محتوای آن بود:
«نیازی نیست بازمانده یک نسل صاحب‌نام باشید تا شجره‌نامه‌ای ارجمند بیافرینید. هر کس که «شوق» و «بردباری» داشته باشد می‌تواند ردپای اجداد خودش را دنبال کند و با بستگان خویش که در دوردست‌های زمان می‌زیستند، پیوند برقرار کند. مهم نیست خاستگاه فرهنگی شما چیست؛ این کتاب به شما کمک می‌کند تا از این ماجراجویی هیجان‌برانگیز لذّت ببرید.»
چند سال پیش که به اتفاق دوستی امریکایی در شهر کلمبوس اوهایو به یک کتابخانه عمومی رفته بودیم از او خواستم تا در رایانه کتابخانه که به یک پایگاه اطلاعاتی در این زمینه متصل بود در مورد اجداد خودش جست‌وجو کند و او سندی را یافت که جدّ او را جزو مسافران یک کشتی نشان می‌داد که از مسیر اروپا و افریقا به امریکا آمده بودند. یکی از پایگاه‌های مشهور ارائه دهنده اطلاعات در این زمینه .ancestory com است که با بیش از بیست میلیون عضو انواع خدمات از ردیابی اسناد و مدارک تا انجام آزمایش ژنتیک (DNA) را برای دستیابی افراد به ریشه‌های تاریخی خودشان در مقابل دریافت حق عضویت در اختیار می‌گذارد. بگذریم؛ کتابی که مطالعه کردم در هشت فصل مراحل و روش‌های فراهم آوردن اطلاعات و تدوین تاریخ خانوادگی از مصاحبه و گردآوری اسناد و منابع تا چگونگی جست‌وجو در فضای مجازی و نحوه نگه‌داری یافته‌ها و سرانجام بازسازی تاریخ خانوادگی براساس آن‌ها را با مثال‌هایی واقعی آموزش می‌دهد.